

„Доживљаји мачка Тоше“, Бранко Ђопић

Пријатељство и невоље мачка, пса и миша

По наслову књиге мислила сам да писац пише о доживљајима мачка, а онда сам сасзнала да је он веома необичан – он уме да пише! Тако је написао и дневник из којег је настала књига.

Мачак Тошо је весео, разигран, живахан и енергичан. Међутим, на почетку је ленчуга која краде сланину свог газде, чича Трише. Чак је и мишевима досадило да их нико не јури. Чича Триша је млинар и мало је другачији од осталих сељака. Нема пријатеља осим мачка Тоше. Но, ипак је нашао једног – луцкастог крчмара Винка Шљивића. Њега је упознао када је хтео да баци у вир свог крадљивог мачка кога је ставио у џак, али га је привукао мирис алкохолног пића. Најсмешнији део приче је био када су се Тришо и крчмар напили, па су хтели да дохвате месец и када су после саставили пијани оглас, који су окачили на зид крчме. Пролазници су могли да прочитају да је нестао мачак Тошо у џаку. Њега је пронашла скитница и однела на вашар у Преварантовц, а онда је џак грешком узео неки чича Брко. У међувремену, један бели миш је упао унутра. Мачак га није појео, већ му је рекао да треба да се удруже и избегну лошу судбину. Миш је спасио мачка прегризавши конопац којим је био везан! Чак су се удружили са Бркиним псом Шаровом, коме је била потребна помоћ да се одбрани од медведа Крушкотреса Кукурузовића. У природи није уобичајно да ове животиње буду пријатељи, али у роману су их спојиле невоље и заједно су се извели из њих.

Миш се није плашио мачка, па су га остали мишеви у пољу код Бркине куће прогласили војводом и он је остао да живи са њима. Мачак и пас нашли пут до чича Тришиног млина, где их је дочекао Тошин супарник пас Жућо, кога су отерали. Мачак и пас наставили су да живе са чича Тришом, који их је дочекао са радошћу јер је био усамљен и од тада је дан мачковог повратка славио заједно са Винком Шљивићем.

Смејала сам се док сам читала ову књигу и смешне делове сам наглас читала родитељима. Крушкотресово име је као да смо га дале моја мама и ја. Ми стално смишљамо нека забавна имена, тако смо плишану играчку сову назвале Соватрава јер је била зелена.

Свидело ми се што је писац смислио да мачак пише дневник и што се животиње у роману понашају као људи – Тоша и његови другари су као несташна деца која се играју и помажу једно другом, а медвед личи на неког безобразног човека.

Уживала сам док сам читала ову причу. Схватила сам да се у невољи могу спријатељити и они који се нису волели. Препоручујем деци да читају овај роман да би научили да не одустају ако се нађу у невољи, него да потраже помоћ пријатеља.

„Доживљаји мачка Тоше“, Бранко Ђопић

Млинар и крчмар желе да дохвате месец

